

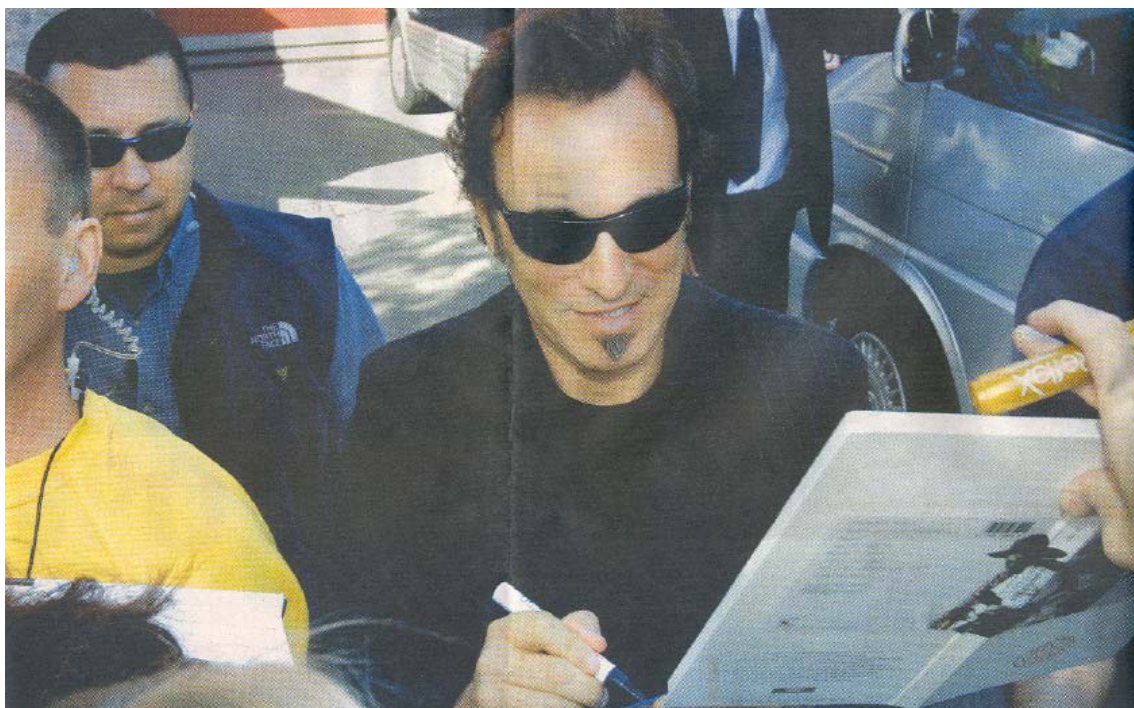
Koppenhága, 2005. június 22.

A HELYSZÍN

Koppenhága nincs a szomszédban, de a mai fapados világban már nincs is igazán messze. Egy olcsó repülőjáratral érkeztem Malmö-be (ez a jegy kevesebbe került, mint két éve a vonatjegyem a müncheni koncertre), majd onnan busszal mentem át Koppenhágába. A két tengerparti várost egy új út köti össze a tengeren keresztül, ami egy híddal indul a svéd oldalon, ez a tenger közepén véget ér és egy alagútban folytatódva a tenger alatt jut át a dán fővárosba.

A város nem volt tele az esti koncertet hirdető plakátokkal, de számos helyen lehetett látni a Devils and Dust reklámját. A szerencsésebbek találkozhattak Bruce-szal személyesen is, nekem csak egy plakáton sikerült a közelébe férközniem ☺.

A koncertet a Forum nevű csarnokban tartották, ami valamivel kisebb mint a budapesti aréna: ide 6600 fizető vendég fért be. A csarnokból jól kihallatszott, ahogy a koncert előtt Bruce próbált. Néhány dalt nagyon jól lehetett hallani (Devils and Dust, Rising) és az is egyértelmű volt, hogy Bruce minden hangszer szisztematikusan végigpróbált. A közönség ezt persze nagyon élvezte a csarnok körüli parkban, némi sörök elfogyasztása mellett. A sörözés végén a férfinép rituálisan körbevizelte a park bokrait, aminek biztos hagyománya van, mert egyébként nagyon fegyelmezett volt a helyi közönség.

Billetten er personlig og må ikke overdrages. Identitet vil blive kontrolleret ved indgangen. Kan identiteten ikke dokumenteres v.h.a. billed-id, vil der ske afvisning uden kompensation. Følges to ad, skal billetkøberen ledsage den anden deltager til arrangementet

dkbmotor Proudly Presents:
BRUCE SPRINGSTEEN
 Solo And Acoustic

BRUCE SPRINGSTEEN
 22.06.2005
 Kl. 20:00

BILLETUGEN

til prisen - til tiden - til døren
 Foto/video/audioudstyr, flasker, dåser, drikkevarer, våben og fyrværkeri må ikke medbringes til arrangementet.

No cameras, recorders or laser pointers
 Standard
 DKK 500.00 + gebyr

Onsdag 22.06.2005 Kl. 20:00 FORUM
 Dørene åbnes kl. 19:00

Forum København
 Julius Thomsens Plads 1, København
 Kunde: Thomas Rasmussen
 DKK 500.00 + gebyr

Sektion:
Terrasse

Rk. Pl. Indgang
64 62
 A

010005922386

010005922386

A skandináv koncertekre csak névreszólóan lehetett jegyet venni és a bejáratnál ellenőrizték, hogy a jegyen és a tulajdonos igazolványában ugyanaz a név szerepel-e. (A legtöbb látogató ezzel nem mindennapi ajándékot is kapott: a neve egy jegyen szerepelt Bruce-éval.) Az internetes jegyüzér cégtől a kapunyitás előtti utolsó percekben megkapott jegyemen is volt egy név, persze nem az enyém. Hamar kiderült, hogy egy Thomas Rasmussen névre szóló jeggyel nem lesz egyszerű bejutni, mivel az útlevelemben egész más szerepel. (Később véletlenül összeismerkedtem az igazi Thomas-szal, de ez már egy másik történet.) Az első kapunál el is tanácsoltak az aznap esti zenehallgatástól. Ekkor kicsit magam alatt voltam. Aztán az ellenőrök figyelme is lankadt és jó félórával később egy másik kapunál sikerült egy határozott mosoly kíséretében – ugye nem gondolod, hogy más van a jegyemen és az útlevelemben? – bejutni, mivel az ellenőr csak az előttem haladót és az utánam következőt ellenőrizte, nekem meg intett, hogy menjek. Azt hiszem a pulzusom csúcspontját dőngetett, nem nekem való ez a trükközés. Aztán következett a személyi motozás, de nálam nem volt se magnó, se fényképezőgép. Végül a jegyet is ellenőrizték, de nem úgy, hogy letépték az ellenőrző szelvényt, hanem kézi lézeres leolvasóval azonosították a jegyen található vonalkódot. Csalás kizárva.

A KONCERT

A színpad egy színházra emlékeztetett: volt hátsó- és oldalfüggöny, a bútorokat pedig a billentyűs hangszerek helyettesítették, a zongorát egy Tiffany lámpa díszítette. Villanyoltás alatt éppen azon gondolkodtam, hogy nem lesz-e túl nagy ez a csarnok ehhez az eseményhez és nem lett volna jobb az egészet Murla bárjában tartani, amikor Bruce kijött a színpadra és az első akkordoknál kiderült, hogy a hangja gond nélkül betölti az egész termet.

Először dánul üdvözölte közönséget, mondhatott valami nagyon vicceset is, mert a közönség nagyot nevetett. Aztán angolul folytatva felhívta a figyelmet az esemény intim hangulatára. Az első dal a *My Beautiful Reward* volt. Bruce hangja remekül szólt, önmagában is elég lett volna, sőt talán jobb is lett volna, ha az éneket nem kíséri a harmóniumos aláfestés. (Nem is értem, hogy miért nem énekelt egyetlen dalt sem kíséret nélkül, hiszen fantasztikus hangja van.) Bruce megjelenése erőt sugárzott, láthatóan nagyon jó kondiban volt, szerintem sokkal jobban nézett ki, mint a *Devils and Dust*-os fotókon.

A második dalt (*Reason to Believe*) Bruce szájharmonikával és torzított énekhanggal adta elő, elég nehéz volt felismerni az eredeti számot. A közönség döbönt csendben hallgatta a dalt. Modern komolyzenei koncerteken fordul elő hasonló: a közönség nem tudja eldönteni, hogy most ez a dolog nem úgy sikerült az előadónak, ahogy tervezte, vagy pedig ez a zene már olyan művészi magasságokban szárnyal, amit az egyszerű halandó fel sem tud fogni. Még egy hasonló művészi próbálkozása volt Bruce-nak ezen a koncerten: a vége felé a *The Promised Land*, amit gitáron dobolva adott elő, azt sokkal jobban fogadta a közönség.

A *Devils and Dust* első akkordjaira a közönség fellélegzett, ez már mindekinek ismerős, könnyebben emészthető dal volt, hasonló a DVD-n található gitáros változathoz.

Az első libabőrt az *Empty Sky* alatt éreztem. Ezt a dalt a *Rising* lemezen nem nagyon szerettem, valahogy kicsit disszonánsnak éreztem. Később a *Rising* koncerten előadott érzelmes változat már sokkal jobban tetszett. De ahogy itt szólt ez a dal, az egyszerűen fantasztikus volt. Bruce nagyon kiengedte a hangját, rettentő

erővel szólt. Ez már nem a csöndes gyászról szólt, mint az eredeti változat, sokkal inkább egy dühös, felháborodott ember volt a dal mögött, aki világgá kiáltja a fájdalmát és felháborodását.

A *Long Time Comi'* alatt a közönség már nagyon jól érezte magát, aztán jött a *Silver Palomino*, amit Bruce a család és a gyerekek fontosságáról szóló mondatokkal vezetett be.

És elkövetkezett a pillanat, amit nagyon vártam: Bruce leült a zongorához. Először hosszan mesélt a szüleiről. Apja egy gyakorlati ember volt, akinek az volt a fontos, hogy meg tudjon élni a jövedelméből és be tudja fizetni az adót. A szerelem nem volt igazán fontos számára. Anyjának viszont a szerelem volt a legnagyobb szentség, ő egy érzelmes lélek, akinek rengeteg szerelmes lemeze volt, amit áhítattal hallgatott otthon. (Ha jól értettem egy Fabio nevű zenész lemezeit említette.) Ilyen felvezetés után sok dal jöhetett volna, de mi jött: az *Incident on the 57th Street*. Bruce ugyan nem egy zongoraművész, de az a dal remekül szólt, csak ezért is megérte volna elmenni.

A zongoránál maradva Bruce a *Tougher Than The Rest*-tel folytatta. Az első akkordoknál a közönség hozzártó része már tombolt a maga illedelmes északi módján, pedig még sok minden hátra volt.

A *Part man, Part Monkey*-t viccesen vezette be: vajon a majom volt előbb, vagy az ember, és ez a kérdés fontos-e most Koppenhágában. Ez is nagyon jól szólt, de már nem a zongoránál, hanem gitáron. Utána következett a DD kedvencem az *All I'am Thinkin' About*. Ez másként szólt mint a lemezen, nem volt annyira falsetto (ugye így hívják szakszóval), hanem sokkal jobban kiengedte a hangját, teljes hanggal énekelt. Ettől az egész dal sokkal simább lett, azt hiszem sok embernek ez a változat tetszene jobban.

Következet a *Straight Time* majd bendzsón az *I'am on Fire*. A bendzsózás szokatlan háttérrel adott ennek a gyönyörű dalnak. A végén még egy versszaknyi bendzsó szólóval is bővült az eredeti szám. Hiába, Bruce-nak nem kell a szomszédba menni néhány eredeti ötletért.

A *Reno*-t a közönség néma csendben hallgatta (arrafelé elég jól értenek angolul). Biztos azon törték a fejüket, hogy el lehet-e játszani nagyközönség előtt egy dalt ilyen szöveggel. Azért a végén hatalmas tapsolásban oldódott fel a csendes figyelem.

A zongora mellett, a színpadon oldalt volt egy elektromos zongora (talán szintetizátor) is. Ehhez leülve Bruce először azon viccelődött, hogy Ray Charles is ilyen hangszert használ és ő most úgy fog játszani, mint Ray Charles ☺. A következő két dalt a két billentyűs hangszeren kombinálva adta elő. Először jött az *I wish I were blind*, majd mindenki legnagyobb öröme a *Spirit in the Night*. Az első dal alatt némi mozgólódás támadt a sorban, ahol ültem. Ezt kihasználva én is elhagytam a 64-ik sort, hogy közelebből is lássam Bruce-t. Sikerült helyet foglalnom a színpadhoz közeli az oldallépcsőn ülő biztonsági őrök között, akik ugyancsak áhítattal figyelték az előadást. Az áhítatra volt is ok, mert a *Spirit* fantasztikus volt. Bruce elkezdte játszani, aztán refrénnél megpróbálta lelassítani az ütemet. A közönség viszont tovább énekelt a saját ütemében. Bruce körülnézett – a szokásos mosolyában volt

egy kis ejnye-bejnye – , nevetett egyet aztán átvette a közönség által diktált ütemet és úgy folytatta a dalt. Kétségtelenül az est egyik fénypontja volt ez a dal.

A *Spirit* után felocsúdva az örök észrevették, hogy rajtam nem az ő egyenpólójuk van, azért javasolták, hogy húzzak vissza a helyemre. A koncert alatt egyébként szabad volt mászkálni, de ha az ember leült valahol, vagy nekitámaszkodott az oszlopnak, akkor egyből elküldték. Úgyhogy a színpad mindkét oldalán tett néhány próbálkozás után kénytelen voltam visszamenni majdnem egészen az eredeti helyemig. Közben persze remek dalok szóltak, amiket azért részben közelről láthattam: a műsor a *Rising*-gal folytatódott gitáron, majd a *Further On (Up the Road)* következett.

Az utolsó zongorás dal a *Jesus Was the Only Son* volt. Ez is nagyon tetszett ebben az új feldolgozásban. Hiába, a zongorás szóló a gyengém. A dal előtt Bruce megint a családról, az anya-gyermek kapcsolatról beszélt, amiről ez a dal is szól.

A *This Hard Land* és a *Hitter* alatt a személyzet kordonokat hozott be és lezárta a küzdőteret kb. az első 10 sor után. Ebből már lehetett sejteni, hogy a hátul ülőknek nem kell rohanniuk előre a ráadás alatt, csak a kordonig jutnak. Ez így is lett, de közben még hallhattunk egy csodálatos *Matamoros Banks*-et. Ez a ballada nagyon jól sikerült, szerintem ez volt a legjobb az új DD dalok közül. A dal meghitt előadását csak fokozta, hogy a végén még eldúdolt egy extra versszakot szöveg nélkül.

A ráadás némi átredézéssel kezdődött a nézőtéren, nekem az említett kordonig sikerült eljutnom. A műsor hátralevő részét a küzdőtéri közönség állva hallgatta. Az első szám a ráadásban a *Cadillac Ranch* volt, ami nagyon pörgősre sikerült, rendesen lázba hozta az egyébként is felizgatott közönséget.

A következő dal előtt Bruce megkérdezte, hogy van-e valaki a közönségben, akinek ma van a születésnapja. Többen jelentkeztek, volt valaki az első sor környékéről is. Bruce megkérdezte, hogy mi a neve és hány éves. A 28 éven Bruce elmosolyodott (gondolom azért, mert az nagyjából a fele saját évei számának), aztán egy csodás ajándékkal lepte meg a szülinaposokat és persze az egész közönséget: következett a *Wild Billy's Circus Story*.

A *Land of Hope and Dreams* az egyik olyan dal, amit főleg a remek hangszerelése miatt szerettek eredetiben. Azért így egy szál gitárral is nagyon jól szólt.

A *The Promised Land*-et úgy adta elő Bruce, hogy közben a gitár dobozán dobolt hozzá és csak ritkán pengette meg a húrokat. Remek ötlet volt, még jobban dominált a hangja. A dal után Bruce köszönetet mondott a közönségnek, dicsérte a koppenhágaiakat azért, hogy „ilyen” jó közönség voltak (közben a szívére tette a kezét és meghajolt), a közelben lévők közül néhány szerencsésen kezet is fogott. Majd bejelentette, hogy még egy dalt fog játszani ezen az estén.

Az utolsó dal most is a *Dream Baby Dream* volt, amit harmóniumon kísért. Ezt a dalt Bruce szinte transzban énekelte, jórészt csukott szemmel, mintha ő is álmodott volna. A dal végére előjött a hangszer mögül, ami automatikusan tovább működött és Bruce a színpad szélén állva énekelte az utolsó strófákat, majd meghajlás nélkül kiment a színpadról. A közönség pedig még egy percig tovább álmodott, amíg a harmónium teljesen le nem járt.

Aztán felgyújtották a villanyokat és a közönség nagyrésze felült a csarnokon kívül hagyott kerékpárokra és hazament. Egy kisebb kemény maggal még összefutottam az egyik belvárosi sörözőben a koncert után. Emelkedett hangulatban sikerült rávenni a kocsmazenekart alkotó két ausztrál gitárost, hogy Springsteen dalokat játsszon. Így a ráadás ráadásaként az afterparty-n még előkerült az aznapi programból kimaradt *The River* és a *Hungry Heart* is.

AZ ELHANGZOTT DALOK

1. My Beautiful Reward - harmónium (pump organ)
2. Reason to Believe - szájharmonika és torzított énekhang
3. Devils & Dust
4. Empty Sky
5. Long Time Comin'
6. Silver Palomino
7. Incident on 57th Street - zongora
8. Tougher Than the Rest - zongora
9. Part Man, Part Monkey
10. All I'm Thinkin' About
11. Straight Time
12. I'm on Fire - bendzsó
13. Reno
14. I Wish I Were Blind - zongora és elektromos zongora
15. Spirit in the Night - zongora és elektromos zongora
16. The Rising
17. Further On (Up the Road)
18. Jesus Was an Only Son - zongora
19. This Hard Land
20. The Hitter
21. Matamoros Banks

22. Cadillac Ranch
23. Wild Billy's Circus Story
24. Land of Hope and Dreams
25. The Promised Land - gitáron dobolva
26. Dream Baby Dream - harmónium (pump organ)

MÁSNAP

A másnapi koppenhágai újságok címlapját Bruce képe díszítette. A szöveget nem értettem, de a kép alatt látható öt csillagból úgy tűnik, hogy jó kritikát kapott. Az egyik újságban egyébként hat és fél oldalt szenteltek Springsteen-nek. Ismertették az eddigi karrierjét, lemezeit és interjú is volt vele.

Délben én is elindultam hazafelé, áthajóztam Malmöbe. A svéd újságok címlapján is Bruce fogadott: a hírek arról szóltak, hogy Springsteen megérkezett Svédországra és aznap este koncertezik Göteborgban....

MÆGTIGE SPRINGSTEEN

Bruce Springsteen viste høj klasse gennem det meste af sin koncert i aften

AF JONAS HØJLUND

Det kender du vel, når du står på scenen og ser på publikummet. Bruce Springsteen har været på scenen i 30 år, og det er ikke uden grund, at han er blevet kaldt "The Boss".

Da rygtene om Bruce Springsteens album "The Rising" begyndte at rulle og musikken gik op en dansk

men lyden var faktisk overvældende god under den skraløse koncert, hvor Springsteen kunne høre sig selv og skiftevis et orgel, et flygel og en guitar at lege med.

En koncert der var som skæddet for os, der klart foretrækker The Boss som latin singer-song-writer på det amerikanske album "Naked Heart" fremfor den mere kendte station-rock fra "Born In The USA".

Bedst og smukt

rigtig, rigtig god. På dengang-plakaten hed "Born To Run", "Darkness On The Edge Of Town", "The River" og albumet "Naked Heart". I stedet var fokus på de nyere plader som dette års "Devils & Dust" og den tre år gamle "The Rising", der lægges fra lever op til tidlige talers arbejde fra mægtige Springsteen.

Men når Bossen så knælede sig over mange som "Spent In The Night", "I'm On Fire", "Badlands" eller en total fornyet version af

Skrivningen var afskåret for koncerten.

God ro og køkultur til Springsteen

AF FRODI HOLM KNUDSEN

Sej, dragt og rock'n'roll var der ikke meget af, da Bruce "the Boss" Springsteen, 55, i aften gæstede København.

on ved indgangen. Det er for at undgå sort-børs handel, oplyste arrangøren.

Ifølge B.T.s oplysninger har Bruce Springsteen selv bedt om det. De tilfældelige havde udblik